

Virtuti et Musis

LETNIK L | ŠTEVILKA 2 | DECEMBER 2013

»Fuj, rdeči čevlji«

— Gabriel Kavčič —

Naš domači avto je navaden, moder Ford Focus, okrog pet let star, enak tistemu, s katerim so pred kratkim na pomembno srečanje pripeljali papeža Frančiška - vozim se torej v enakem avtu, kot on! In skromen je – tak bi bil tudi jaz; rdeče čevlje je snel z nog, »hermelinčka« ne nosi več, samo navaden križ ima. Vse to, pa tudi, »da je to k sreči »čisto nov« rimski škof, ki nikakor ne nadaljuje dela prejšnjih,« sem pred kratkim osuplo izvedel na nekem predavanju, kjer so predavali pomembni katoličani. Jezus Kristus pa sploh ni bil omenjen (kot po navadi) ... vsi pišejo in govorijo o papežu, in ravnokar sem se še jaz pridružil sto tisočem, ki »umijo« o njem.

Treba je priznati, naš Frančišek res »zleze pod kožo« - hočeš ali nočeš, ga moraš imeti rad; in tako je tudi prav, saj je skala Cerkve. Vendar, zamislimo si, da se papež jutri zmoti, obuje rdeče čevlje in pride z njimi na avdienco. Večina sto tisočih »umotvorov« bi se v trenutku sesula v prah, in to zaradi enih – čevljev?! Ne poenostavljam: vem, kosi oblačil so povsem nepomembno znamenje, ki kaže mnogo globlja prepričanja in načrt dela rimskega škofa, vendar, ali se tega še zavedamo?

Da bi se vendar nehali ukvarjati s povsem nebitnimi stvarmi v naši Cerkvi! V evangeliju beremo, da »bi bilo treba to storiti in onega ne opustiti« (prim. Lk 11,42). Tako radi sami sebe udobno »usedemo« v slavo, na Jezusovo desnico (prim. Mr 10,37), potem pa pride »čisto nov« papež brez rdečih čevljev, ki sprašuje tudi našo vest, vendar se raje udobno ustavimo pri čevljih. In ne, ni »čisto nov« papež – večina pred njim, sicer v rdečih čevljih, so vendarle »pripravljali pot« papežu Frančišku. In na koncu pokazali ponižnost, na katero nikoli ne bi računal - če bi sodil le po obleki!

Brez skrbi, le misli nekega bogoslovca, ki ima celo možnost povedati svoje mnenje; pa vendar vztrajam: »Fuj« bo treba reči marsičemu drugemu, preden bo stanje dovolj dobro, da bi se ukvarjali (le) z rdečimi čevlji.

Prijetno branje želim, in naj bo naše glasilo skupaj s priprošnjo svetogorske Kraljice žarek v vsa župnišča in druge prostore, kamor bo prispelo.

Vaš urednik

BOGOSLOVNO SEMENIŠČE
COLLEGIUM CAROLINUM

Virtuti et Musis – glasilo Marijine kongregacije
slovenskih bogoslovcev in duhovnikov

Dolničarjeva 4, 1000 Ljubljana; gabriel.kavcic@rkc.si

Glavni in odgovorni urednik: Gabriel Kavčič

Tehnični urednik: Matej Vиноjčić

Slikovno gradivo: Blaž Lapanja

Tisk

Kotis d.n.o.; priprava@kotis-tisk.si

Na naslovnici:

Svetogorska Kraljica,
bazilika Marijinega vnebovzetja na Sveti Gori

Žena, ogrnjena s soncem

— Štefan Hosta, *prefekt* —

Marijine odlike v zgodovini odrešenja čudovito izražajo njeno nena-domestljivo poslanstvo v Božjem načrtu. Bog jo je obdaril s posebnimi milostmi, jo obvaroval vsakega madeža izvirnega greha in s tem njeno telo in dušo pripravil za sprejem svojega Sina, Odrešenika sveta.

Zaradi teh odlik je Marija vsa lepa, čista in jasna. Gospodova dekla v svoji prosojnosti nenehno žari. Ta luč, ki sije iz nje, je odprtost, ki ji omogoča reči »da« angelovemu oznanjenju in veselo vzklikati Magnifikat. Je luč božične noči, prežarjena s tenkočutnostjo ob pozornosti do sočloveka v Kani Galilejski; je luč, ki ji daje pogum ostati pod križem svojega Sina. Njena luč je luč zgodnje danice, ki naznanja svetlobo zarje velikonočnega jutra in je luč hrepenenja po Duhu Tolažniku, ki razsvetljuje binkošno dvorano. Luč, ki sije iz Nje, ne pojenja niti ob njenem končanju zemeljskega življenja, saj jo njen Stvarnik z dušo in telesom vzame k sebi. Sveti Janez Damaščan o tem pravi: »Spodobilo se je, da je ona, ki je v porodu ostala nedotaknjeno deviška, tudi po smrti ostala obvarovana vsakršnega razpadanja. Primerno je bilo, da ona, ki je Stvarnika nosila pod srcem kot otroka, prebiva v svetlobi nebeške slave. Spodobilo se je, da Božja Mati uživa vse, kar ima Sin, in da jo častijo vse stvari kot Božjo Mater in Božjo služabnico.« V nebesih se v svoji veličini blešči kot kraljica nebes in zemlje. Najbolj intenziven žar luči, ki jo obdaja in sije iz nje zaradi njene brezmadežnosti, nam opisuje apostol Janez v knjigi razodetja: »Na nebu se

je prikazalo veliko znamenje: žena, ogrnjena s soncem, in luna pod njenimi nogami, na njeni glavi pa venec dvanajstih zvezd.« (Raz 12,1) Ta luč, ki jo ogrinja, zaradi njenega zaupanja v Božjo previdnost, zaslepi in uniči celo »velikega zmaja, rdečega kot ogenj« (prim. Raz 12,3), ki ji grozi z uničenjem njenega zaroda. Marija je znala ohraniti ta sijaj luči tudi v najtežjih trenutkih svojega življenja in poslanstva predvsem zato, ker se je vsa predala Bogu. In v tem nam mora biti velik zgled. Da se tudi v stiskah, ki nas obdajajo, počutimo odrešene zaradi darovanja njenega Sina na križu. Saj za tem vedno sledi veselje velike noči.

Marijina nenehna pripravljenost spolnjevati Božjo voljo ji daje, da ji doteka nenehna Božja milost odlik in kreposti. Zaradi njene vdanosti v Božjo voljo jo Bog vedno in povsod varuje. Tudi pred zmajem, ki jo napada, ji Bog pripravi zatočišče. Zato nam jo je Jezus dal za mater, ko jo je pod križem izročil Janezu, da se nanjo vedno lahko obrnemo in jo prosimo, naj posreduje za nas pri svojem sinu. Papež Frančišek pravi o vlogi njene materinskosti za nas: »Pod njenim materinskim pogledom naj bi vsak od nas vesel in učljiv hodil za glasom njenega Božjega Sina.« Ona, ki nas vodi h Kristusu, je sama z njim ožarjena. Njo nam je Bog postavil za zgled predanosti v Božjo voljo, brez sebičnih načrtov za prihodnost in brez zakrknjenosti, da bi mogli popolnoma zaupati le v Njegov načrt, ki ga ima z nami. Če bomo pripravljeni poslušati Boga in se trudili spoznavati Njegovo voljo, bo tudi iz nas zasijala luč odrešenja, kakor sije iz Brezmadežne.

Po enem letu združenih semenšč

— Aljaž Baša —

Letos je minilo eno leto, kar bivam v Ljubljanskem semenšču in s tem je minilo prvo leto skupnega bivanja vseh bogoslovcev slovenskih škofij v enem bogoslovju.

Lani so se iz ust rektorja, spirituala, škofov ali kakšnega duhovnika velikokrat slišale svetopisemske besede: »Glejte, kako dobro in kako prijetno je, če bratje složno prebivajo skupaj!« (Ps 133,1) In prav smešno se nam je že zdelo, ko smo ob skupni molitvi brevirja brali prav ta psalm. Prav je, da res složno in v edinosti prebivamo skupaj, pa čeprav se v marsičem razlikujemo - prihajamo iz vseh škofij, govorimo različna narečja, imamo različne prakse iz župnij in škofij, vsak svoje mnenje in različne poglede na liturgijo, Cerkev, družbo, ... Dobra stran združitve semenšč (poleg ostalih vzrokov, ki so jih pojasnjevali škofje) vidim tudi v tem, da poznaš bogoslovce vseh generacij

in škofij, ob tem se spletejo prijateljske vezi in, na primer, ko bomo enkrat kot župniki prirejali romanja, bomo lahko obiskovali župnije svojih prijateljev in sošolcev.

V začetku lanskega leta sem se res težko privadil na razlike v razmišljanju in različne poglede, vendar sem kaj hitro ugotovil, da lahko ob tem dobim izkušnje za naprej in da različnost skupnost lahko obogati. Ob tem pa nas povezuje skupen cilj: postati dobri duhovniki, delati za ljudi in Boga in širiti Kristusov evangelij v svetu.

Svoje razmišljanje sklepam z besedami papeža Frančiška, ki naj ne veljajo le za bogoslovsko skupnost, ampak za celotno Cerkev: »Prosim Boga: »Pomagaj nam, da bomo deli telesa Cerkve, vedno tesno združeni s Kristusom ... pomagaj nam, da bomo živi deli, povezani drug z drugim z eno močjo, to je močjo ljubezni, ki jo Sveti Duh izliva v naša srca.«

Prof. Anton Strle - ob 10. obletnici smrti

— msgr. Andrej Glavan —

Pred desetimi leti smo se prav v tej cerkvi (na ljubljanskih Žalah op. ur.) poslovili od pokojnega prof. dr. Antona Strleta, in še vedno odmevajo v naših ušesih besede tedanjega ljubljanskega nadškofa Rodeta, ki je v homiliji med pogrebno mašo dejal: »Pokopujemo svetnika.«

Danes si čisto na kratko oglejmo njegovo življenje in se zaustavimo pri njegovi molitvi, veri in odnosu do Svetega pisma.

1. Molitev je kakor dihanje. Brez dihanja se ne da živeti. »Duša ne more živeti, ne da bi dihala in se hranila. Dihanje duše pa je molitev in njena hrana je evharistija.« To misel papeža Pija XII., ki jo je izrekel na veliko noč 1952, si je prof. Strle izpisal in shranil med svoje zapiske. Kljub izredni delavnosti, si je dr. Strle vedno vzel čas za molitev. Z njo je začel dan, z njo ga je končal. Sam piše, da vsaj petdeset let praktično nikoli ni opustil molitve rožnega venca. Vedno znova je priporočal, da naj bi po možnosti vsak vernik, gotovo pa duhovnik, vsaj pol ure na dan imel premišljevalno molitev, in tega se je najprej sam držal. Novembra 1971 je pisal nekemu duhovniku: »Ne morem si misliti, kako bi mogel premagati nevarnosti za krize duhovnik, ki ne meditira vsak dan.« Po Strletovem trdnem prepričanju smo zmožni biti zvesti Bogu le, če molimo.

2. Profesor Strle je bil človek **vere**. Iz vere je živel, vero je oznanjal kot dušni pastir in še posebno kot teološki profesor. Svoji nečakinji je 25. aprila 1965 pisal, da je temelje njegove vernosti polagala domača hiša, ki je bila trdno krščanska. O tem so po svoje govorile že svete podobe v hiši. To mu je bilo živo pred očmi tudi v težkih trenutkih njegovega življenja, ki jih je doživljal zlasti v času zapora. Že 1. januarja 1945 je po opravljeni mesečni rekolekciji zapisal v svoj dnevnik: »Morda je to leto zadnje.« Slutil je bližino smrti ob razmerah, ki so vladale proti koncu druge svetovne vojne. To sicer ni bilo zadnje leto njegovega življenja, a njegova vera je bila že v tem letu postavljena na velike preizkušnje in nato še večkrat, zlasti v letih zapora. Ob njegovem prihodu v zapor je na vprašanje: »Kaj mislite o narodni Cerkvi,« brez premisleka odgovoril: »Ne poznam nobene narodne Cerkve, ampak samo Kristusovo Cerkev,« in ob tem kasneje pripomnil: »Vsak drug odgovor bi bil v tistih okoliščinah izdajstvo vere v Kristusa.«

Ta načelnost ga je drago stala: zaslišanja, bivanje v zasmrajenih celicah, včasih tudi v samici in poleg tega še pogosta zaslišanja. A kljub vsemu trpljenju je bil, kot sam pravi, v zaporu naravnost srečen. To je bila notranja sreča, ki jo svet ne more dati. Sam je dejal, da si je svojo vero v zaporu celo utrdil in jo začel v stiku z nevernimi in omahujočimi še bolj ceniti. V članku Človek, Božji obdarjenec, ki ga je leta 1978 objavil v reviji Božje okolje, dejansko opisuje samega sebe, ko pravi, da mu je

nekdo pripovedoval o svoji izkušnji iz časa zapora: »Ne morem reči, ... da bi do tistega časa ne imel trdne vere in da bi je ne poznal v njeni bistveni vsebini ... vendar pa sem šele zdaj, ko sem bil po cele dneve in noči v neposrednem stiku s povsem nevernimi ljudmi, ali pa s takimi, ki so mi začeli odkrivati razjedajoče dvome – spoznal, kako velik dar je vera, in začel uvidevati, zakaj sveti Pavel s takim ognjem in mnogokrat s kopičenjem samih superlativov govori o 'nedoumljivem bogastvu Kristusovem' (Ef 3,8) in kaj hoče povedati sveti Janez, ko vzklika: 'Poglejte, kakšno ljubezen nam je skazal Oče, da se imenujemo in smo božji otroci ...' V svetem pismu Nove zaveze – samo tega se mi je posrečilo dobiti, a še tega ne za vedno – sem vsak dan odkrival nove lepote in globine, ki jih prej sploh nisem videl ...« (BO 1978, str. 17). Prav v zaporu se je prof. Strle naučil na pamet Pavlova pisma. Ne samo, da ga vse trpljenje v zaporu ni strlo, celo utrdilo ga je.

Prof. Strle je kot teološki profesor veličino, potrebnost in lepoto vere posredoval številnim bogoslovcem, bodočim duhovnikom. S številnimi članki, zlasti tistimi v Družini, pa tudi vernikom, ki so ob branju njegovih prispevkov mogli najti odgovor, kaj Cerkev dejansko uči. V zelo razburkanih časih po koncilu je prof. Strle s svojimi številnimi posegi bistveno pripomogel, da ni prihajalo do prevelike zatemnitve vere.

Prof. Strle je kot teološki profesor moral skozi mnoge viharje, a ti viharji ga niso zlomili, ker je bil močan v veri, ki jo je povezoval z ljubeznijo. Največji vihar je doživel kot gimnazijski katehet v Novem mestu, kjer je bil tudi obsojen na zapor. Zanimivo, da v zapisu sodbe ni omenjen njegov glavni »greh« – življenjepis mučenca Alojzija Grozdeta – ampak neke druge malenkosti. Kar dva naša kandidata za svetništvo sta torej povezana z Novim mestom, škof Vovk, ki je bil tam zažgan, in Strle kot katehet.

3. Prof. Strle je živel iz **Svetega pisma**. Po njem je oblikoval svoje življenje. Prisluhnimo kar njegovim besedam, ki jih je zapisal v reviji Božje okolje (1978, str. 73): »Ko so začeli po drugem vatikanskem koncilu govoriti o 'krizi' vere in podobno in so nastopili res nadvse žalostni pojavi delno tudi pri nas, sem nekega dne slišal, kako je Gospod govoril, ne Petru, ampak meni: 'Kaj tebi za to? Ti hodi za menoj!' (Jn 21,22). Že zdavnaj sem se držal Kierkegaardove besede: 'Treba je ljubiti Sveto pismo, treba ga je brati, kakor mlad fant bere pismo svoje ljubljene; zame je pisano.' Še več luči mi je prinesla misel: 'Ko je Jezus govoril na zemlji, je mislil tudi name; in še zdaj prav meni govori.' Zato pa pri branju tudi 'najimenoitnejših' teologov ali pa koga drugega nikoli nisem omahoval, ampak sem si rekel: 'Beseda Svetega pisma Nove zaveze je več kot vsi teologi in neteologi sveta!' Od svojega očeta, ki je umrl v šestem letu moje starosti, sem si za vselej zapomnil en nauk: 'Fant, misli s svojo glavo!' Ravno 'Kristusovo Božje-človeško okolje' mi je omogočilo, da sem mogel in morem kljub vsem nasprotnim videzom res 'misliti s svojo glavo.' – Misliti s svojo glavo pa je za prof. Strleta pomenilo misliti v luči Svetega pisma, izročila in cerkvenega učiteljstva.

Prof. Strle je umrl dan po misijonski nedelji. Čeprav ni deloval v misijonih, pa ga je prežemala velika gorečnost, misijonska gorečnost. Sam se je ponudil, da bi pripravil vse potrebno za ustanovitev nove župnije na Žalah, čeprav bi bilo potrebno začeti tako rekoč iz nič, podobno kot v misijonskih deželah. Prosil je le, da ga v tem primeru oprostijo dela na Teološki fakulteti. Tega škof Vovk ni želel storiti, in z njegovo željo ni bilo nič. Poln misijonskega duha pa je dal duhovniku Mirku Permetu zelo konkretna navodila, kako naj deluje – med drugim mu je svetoval, naj vsak dan preživi eno uro pred Najsvetejšim, da bi njegovo prizadevanje obrodilo sadove. Da, Strletova gorečnost in misijonska naravnost je izvirala iz tesne povezanosti s Kristusom.

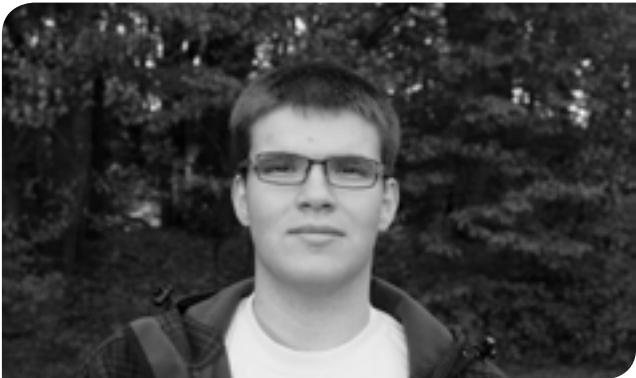
Naj nam Strletov zgled in priprošnja pomagata, da bi v večji polnosti živeli iz vere.

Škofoma Andreju Glavanu in Stanislavu Lipovšku bogoslovcu iskreno čestitamo ob njunih jubilejih, želimo vsega dobrega in blagoslova ob odgovornem delu, ki ga opravljata za našo Cerkev.

Prvi letnik se predstavi

Tadej Ložar (Lj)

Župnija Dol pri Ljubljani

Sem Tadej Ložar in prihajam iz župnije Dol pri Ljubljani. Izhajam iz verne družine, ki je v župniji zelo aktivna, in tako se mi je že zgodaj zdel duhovniški poklic zelo zanimiv. Po končani gimnaziji sem se vpisal na Teološko fakulteto ter zaprosil za sprejem v Bogoslovno semenišče v Ljubljani.

Od tretjega razreda osnovne šole ministriram, od sedmega razreda pa sem bralec beril. Poseben zgled mi je moj domači župnik. Enega lepših povzetkov duhovniškega poslanstva je po mojem mnenju podal blaženi papež Janez Pavel II., ko je rekel, »da je duhovnik človek, ki se daje za druge ljudi.« Tako kot prerok Izaija, tudi jaz odgovarjam na Njegov klic z besedami: »Tukaj sem Gospod, pošlji mene!«

Vito Urbanija (Lj)

Župnija Moravče

Ljubezen in želja po duhovniškem poklicu sta me spremljali že čisto od malih nog. Še preden sem začel hoditi v šolo, sem bil v varstvu pri stari mami in prav ona me je na poseben način navdušila nad duhovništvom, ko sva se na primer med pletjem in okopavanjem na njivi pogovarjala o življenju katerega izmed svetnikov, kakšni misli iz Svetega pisma ali pa mi je med pripovedovanjem o kakšni novi maši zapela tisto: »Novomašnik, bod' pozdravljen!«

Vse to je v meni pustilo globok pečat, k čemur je prispevalo tudi ministriranje od prvega razreda, kasneje pa še ostale dejavnosti v moji, moravški župniji – od skavtov in animatorjev do petja v cerkvenem moškem zboru. In ker sem že nekako vedno čutil, da me Bog kliče na pot duhovništva, nisem pomišljal, ko sem se po končani osnovni šoli vpisal na Škofijsko klasično gimnazijo v Šentvidu. Tudi v prijetnih dijaških letih se želja po duhovništvu ni nič zmanjšala, prej nasprotno, in

tako sem letos po opravljeni maturi zaprosil gospoda škofa, če me sprejme v ljubljansko bogoslovno semenišče. In me, kot vidite, hvala Bogu, je.

Hiše, reda in ljudi se kar hitro navajam, upam pa, da bom v naslednjih letih še bolj poglobil odnos z Bogom in bližnjimi ter si pridobil »virtutem et Musas«, ki so prav tako potrebne za oznanjevanje evangelija.

br. Štefan Vojtek

Cistercijska opatija Stična

Ime mi je brat Štefan (po enem izmed treh naših ustanoviteljev) Jurij Vojtek in sem stiški cistercijan. Rojen sem bil na Češkem (pred skoraj štiridesetimi leti) in v samostan vstopil takoj po končani visoki šoli leta 1999. Ker se obljubljena obnova cistercijskega življenja v samostanih na Češkem po koncu komunizma ni izvršila, sem leta 2010 na priporočilo našega generalnega opata zaprosil za prenos zaobljub v Stično in to sem letos na začetku septembra z Božjo pomočjo (posebej glede soglasij petih različnih predstojnikov) tudi uresničil po triletnem preizkusnem obdobju. Takoj zatem je opat presodil, da je najbolje, da se pridružim bratu Joni pri študiju teologije v Ljubljani.

Miha Roter (Ce)

Župnija Braslovče

Sem Miha Roter, doma pri sv. Martinu pod Godvejem, to je v Podvrhu v braslovški župniji. V Ljubljano, v škofove zavode, sem odšel konec osnovne šole, kjer sem lansko leto tudi maturiral. Zatem sem eno leto študiral geologijo in v tem času bival v zasebnem študentskem domu Pristan. Tam so mi dobrotljivi in pobožni numerarji prelature Opus Dei in primerno vzdušje v domu pomagali, da sem se odzval Božjemu povabilu, naj grem ljudem oznanjat Njegovo besedo.

Gregor Bregar (Lj)

Župnija Ljubljana-Šentvid

Veseli sem, da lahko povem najlepšo novico mojega življenja: »Gospod mi je vžgal v srcu svojo ljubezen in mi dal milost, da sem vstopil na pot duhovništva.« Po dolgem boju in nasprotovanju Božji ljubezni sem spoznal, da je odločitev za duhovništvo zame osebno pravi čudež in ne plod moje človeške moči – ravno v dvomih in trpljenju zaradi odpovedi svojim življenjskim načrtom sem spoznal svojo nemoč, da stopim na to pot, po drugi strani pa močno srčno željo, ki bi me pustila življenjsko pustega in praznega, če bi jo zatrl. Bogu hvala!

Nekaj besed o mojem življenju: star sem trideset let, končal sem študij fizike in pet let poučeval fiziko na Škofijski klasični gimnaziji v Ljubljani. V domači župniji sem sodeloval pri oratoriju, pri birmanskih skupinah, mladinskem pevskem zboru in še kaj bi se našlo. Ko gledam nazaj, spoznavam, kako je Gospod vedno iskal pot do mojega srca. Najprej je bila to njegova darovajska ljubezen.

Za konec: Gospod živi. On je resničen Bog. Z nami hoče živeti v živem odnosu Ljubezni, ki je bolj resničen od tega, kar govorijo nekateri – da je edina gotovost človeka le – smrt.

Uroš Pavkovič (Nm)

Župnija Leskovec pri Krškem

Moje ime je Uroš Pavkovič, star sem devetnajst let in prihajam iz župnije Leskovec pri Krškem v novomeški škofiji. V svojih osnovnošolskih letih sem redno ministriral v domači župniji, kjer sem imel priložnost od blizu opazovati duhovnika. Resnično sem imel oziroma imam še vedno čudovit zgled domačega župnika, ki predano živi svoje duhovniško življenje. Klic Gospoda sem začutil ob oltarju med darovanjem svete maše. Po končani osnovni šoli sem vstopil v Slomškovo dijaško semenišče v Mariboru, v

želji, da bi spoznal, kaj Gospod resnično želi od mene. Med srednješolskim izobraževanjem je v meni dozorela odločitev za vstop v Bogoslovno semenišče, kjer bi rad še naprej predano služil Gospodu in razločeval, kaj mi je po milosti namenjeno in za kaj bom v življenju ves gorel.

Klemen Pušnik (Mb)

Župnija Prihova

Sem Klemen Pušnik in prihajam iz župnije Prihova. Moje zemeljsko potovanje se je začelo na dan nedolžnih otrok leta 1994. Z veseljem se spominjam svojih otroških dni, ko sem kot ministrant v rojstni župniji Vitanje vneto sodeloval pri sveti daritvi. Pomembno mesto v tem času zavzema spis »Moj poklic – duhovnik«, ko sem se kot četrtošolec prvič resneje zavedal skrivnostnega Božjega klica. Od takrat ostaja v meni klic Božje ljubezni živ vse do današnjih dni. Po končani osnovni šoli sem se z družino iz rodnega Vitanja preselil na Preloge, v župnijo Prihova. Srednješolska leta sem preživel na Škofijski gimnaziji Antona Martina Slomška v Mariboru, kjer se je želja duhovništva poglobljala v zaupanju v Božjo previdnost, da me Bog pelje tja, kjer me želi. V tej veri sem letos vstopil v semenišče, da me Gospod preizkusi in pripravi na služenje Njemu in ljudem.

Sebastijan Tišler (Mb)

Župnija Maribor-Tezno

Sem Sebastijan Tišler iz župnije Maribor-Tezno. Božji klic v duhovni poklic sem začutil nekoliko kasneje, po diplomi iz agronomije in nekaj letih zaposlitve. Sprva sem ga razumel kot vabilo v redovništvo, kot brat laik. Ko se po letu in pol nisem mogel odločiti za prve zaobljube, sem se vrnil domov; vendar mi ta odločitev kasneje ni dala miru - čutil sem, da je Božja volja drugačna. Veliko sem prosil Jezusa, naj mi da znamenje, da prepoznam Njegovo voljo zame. Tako me je pred dobrim letom začel presenečati z vabili v duhovniško službo. Sprva sem si dopovedoval, da to ni zame, da za kaj takega nisem sposoben; skratka, upiral sem se. V tej, predvsem psihično

težki situaciji, sem se opogumil in se odločil za duhovno spremljanje, pri čemer sva oba z voditeljem ugotovila, da so nameni pravi. Stežka, a v upanju, da odgovarjam na Njegovo voljo in s prošnjo za Njegovo pomoč sem se odločil za vstop v bogoslovno semenišče. Tudi tukaj, v bogoslovju, doživljam duhovne boje - polno je strahov, odpora, zaskrbljenosti in dvomov. Zelo veliko mi zato pomeni čisto osebni pogovor z Jezusom, prisotnost pri sveti evharistiji, branje Božje besede, zakrament sprave in molitev rožnega venca. Vse to me osrečuje, ozdravlja in mi daje moči za naprej. Ta velik zaklad prejemanja zakramentov, posebej kruha življenja, prejemam po duhovniku, Kristusovemu namestniku tukaj med nami. In življenje po zakramentih je zame edina pot, ki vodi v življenje, osrečuje človeka in ga ozdravlja na duši in telesu - prav to išče sodoben človek dandanes, a v posvetnih rečeh, nevedeč, da le-te v resnici vodijo v pogubo. Kako veliko in potrebno je poslanstvo duhovnika, hkrati pa odgovorno in zelo naporno. Vendar, če ga opravlja z ljubeznijo, v skrbi za zaupane mu ljudi, tudi osrečuje, polno lepih trenutkov.

Primož Lorbek (Mb)

Župnija Zavrč

Moje ime je Primož Lorbek in prihajam iz vasi Turški Vrh, moja življenjska pot pa se začne leta 1990 v vasi Korenjak v župniji Zavrč, ki je del Nadškofije Maribor. Že v rani mladosti sem pričel sodelovati pri svetih mašah kot ministrant, kasneje kot bralec, zadnjih nekaj let, vse do vstopa v Bogoslovno semenišče v Ljubljani pa sem opravljal delo organista. Mladostna leta in šolanje so potekala mirno; tista srednješolska pa malo manj mirno, ko večina najstnikov včasih »pade v krizo« a se kasneje iz le-te tudi pobere. Sredi srednje šole se je začel v meni prebujati klic v duhovništvo, vendar si tega sprva nisem želel priznati ali pa sem ga poskušal preslišati, držati v sebi in pred njim bežati. Zato sem se po končani srednji šoli vpisal na Fakulteto za gradbeništvo v Mariboru in tam študiral eno leto, a klic je postajal iz dneva dan glasnejši in močnejši; končno sem bil pripravljen slišati: »Bog te kliče; pojdi, hodi in delaj z njim!« Tako sem se odločil, da vstopim v Bogoslovno semenišče, v skupnost bogoslovcev, kjer se počutim odlično in želim dozoreti, da bom znal po končanem šolanju ljudi duhovno okrepiti. Duhovnik mora danes znati prisluhniti ljudem, jim pomagati, biti mora sočuten, razumevajoč, jim znati prisluhniti in jim biti zmeraj blizu. Tako v bogoslovni skupnosti v Ljubljani stopam na lepo pot proti duhovniškemu poklicu.

Bojan Vuk (Mb)

Župnija Sv. Benedikt v Slovenskih goricah

Sem Bojan Vuk, prihajam iz Benedikta; star sem triindvajset let. Poleg mojih staršev je zame skrbela tudi prekrasna rejniška družina. V letu 2010 sem začel ministrirati, za kar me je navdušil domači župnik Marjan Rola; klic v duhovništvo pa sem začutil na slovenskem evharističnem kongresu v Celju. Po tem dogodku sem si zastavljal vprašanja: »Sem sploh sposoben za to službo, si morda le domišljam? Bom lahko opravil študijske dolžnosti (takrat sem s težavo opravljal srednjo šolo)?«. Po premisleku sem se le odločil, da odgovorim na klic - tako sva z gospodom župnikom šla k rektorju mariborskega bogoslovnega semenišča, kjer smo skupaj ugotovili, da mi manjka dodaten predmet mature. Med opravljanjem te obveznosti sem bival v Slomškovem dijaškem semenišču in ob tem pridobil veliko za svoje duhovno življenje. Z letošnjim letom pa sem vstopil v bogoslovje, kjer bom še naprej odgovarjal na Božji klic. Hvaležen sem za spodbudo domačega župnika in zgled prejšnjega župnika, zlatomašnika Ivana Zanjkoviča, ki je sedaj naš duhovni pomočnik; zahvaljujem se tudi vsem dobrotnikom in molivcem za duhovne poklice.

David Berglez (Mb)

Nadžupnija Hoče

Sem David Berglez iz nadžupnije Hoče. Na Svelikonočno soboto leta 2000 sem postal Božji otrok. Od prvega razreda naprej sem pel v otroškem cerkvenem pevskem zboru. Pri verouku nas je gospod župnik povabil, če bi od nas fantov kdo rad ministriral, a takrat nisem hotel. Na začetku četrtega razreda pa sem vendarle šel do župnika in izrazil željo, da bi rad ministriral. Bil sem reden v svoji službi in v meni so nekateri ljudje že takrat videli duhovnika. Po osnovni šoli sem se vpisal na gimnazijo v Maribor, ki sem jo leta 2011 zapustil in nadaljeval šolanje na srednji strojni šoli. Še vedno je mnogo ljudi pričakovalo, da se bom odločil za bogoslovje - nekdo mi je celo rekel, »da me je že od malega videl na drugi strani oltarja«. V naši župniji so nazadnje bile kar tri nove maše. Odločitev sem prepustil Bogu: naj on odloči; in sredi februarja letos mi je Bog dal vedeti, kaj želi - da hodim po njegovi poti. Tako smo uredili vse potrebno in oktobra sem vendarle prestopil prag bogoslovnega semenišča v Ljubljani in s tem potrdil Gospodov klic.

Rektor in bogoslovci

— Pogovarjal se je Gabriel Kavčič —

Ko kot bogoslovec sedim v klopi med posvečenjem, me vedno znova prevzamejo besede med predstavitvijo pripravnikov, ko škof na svoje vprašanje »Ali veš, da so vredni?«, dobi odgovor: »Povprašali smo vernike in odgovorne može, zato lahko izjavim, da so vredni.« Verniki, in izmed njih izbrani »odgovorni može« so tisti, ki nas bogoslovce in duhovnike seveda spremljajo od prvega trenutka, ko smo stopili v škofovo pisarno, da »preveri« naš poklic. »Škof ali višji redovni predstojnik morata pred posvečenjem kandidata /.../ priti do moralne gotovosti glede njegove primernosti (CD – nova serija 10, 11). Zato smo tokrat za pogovor prosili rektorja bogoslovnega semenišča v Ljubljani, gospoda Franca Šuštarja.

Gospod rektor, ni veliko duhovnikov, ki bi lahko rekli, da so bili kaplan, župnik, rektor, pa zopet župnik in nato še enkrat rektor, obenem pa še arhidiakon v ljubljanski nadškofiji. Kako gledate na svojo pestro zgodovino služenja Cerkvi?

Zares je zanimiva moja duhovniška pot, ki sem jo prehodil v osemindvajsetih letih od tiste posebne sobote, 29. junija 1985, do danes. Dar duhovništva in duhovniško življenje je stalnica; k temu pa so se pridružile zelo zanimive stvari, lepa poslanstva. Po posvečenju sem bil še štiri leta študent. Ker nisem imel posebnega pastoralnega dekreta, sem bil na razpolago za razna duhovniška opravila, delal sem v Rimu: maševal in spovedoval v kolegiju za bogoslovce, dve leti maševal pri sestrach frančiškankah, pomagal župniku v Galicanu in spovedoval v karizmatični skupnosti Marija. Sam ali s sošolci sem večkrat obiskal različna semenišča in redovne skupnosti po Rimu, ker me je zanimal njihov način življenja. Po zaključku študija sem bil zelo vesel kaplanovanja v župniji Ljubljana-Moste; hkrati sem bil duhovni pomočnik v župniji Ljubljana-Fužine. Po dveh letih sem bil poslan nazaj v Bogoslovno semenišče. Nadškof Alojzij Šuštar je takrat veliko tvegalo ... prav zanimivo je bilo v semeniški skupnosti, saj so bili nekateri bogoslovci stari toliko kot jaz; vsi moji kolegi v vodstvu pa so bili prej moji predstojniki. Lastne izkušnje bogoslovskega življenja, razne nove pobude in sodelovanje bogoslovcev so prispevali k lepim in zahtevnim letom rektorovanja. Hvaležen sem bil bogoslovcem, da smo lahko skupaj iskali Božjo voljo in prihajali v vedno bolj osebno odnos z Gospodom.

Nadškof Franc Rode me je leta 1997 imenoval za župnika v Grosupljem. To je bila spet nova in drugačna izkušnja. Vesel sem bil, da sem vse tisto, kar sem prej priporočal bogoslovcem za pastoralno delo, sam ponovno preizkusil v praksi. S kaplanom Zdravkom sva zavzeto vstopila v pastoralo in na neki način prav uživala v tistem župnijskem življenju. Podobno je bilo tudi s kaplanoma Janezom in Urbanom. Bilo je čudovitih osem let z vsemi razsežnostmi župnijskega življenja. Od gradnje in prenove župnijskega občestva do prenove cerkva in župnišča. Kot dekan sem se moral ukvarjati še z dekanijskimi opravili in medsebojnimi odnosi med duhovniki. Ko je bil potreben novi stolni župnik, mi je gospod nadškof Alojz Uran leta 2005 zaupal stolno župnijo z vsemi dodatki. To poslanstvo je trajalo dve leti. Spet sem na drugačen in nov način spoznaval življenje v naši nadškofiji in sodelovanje med duhovniki. Kot stolni župnik sem postal tudi kanonik; prav zanimivo je, kako nas kanonike vidijo drugi duhovniki in bogoslovci! Poleg vodenja župnije mi je bila zaupana še služba arhidiakona tretjega arhidiakonata (dekanije Domžale, Kamnik, Litija in Zagorje), da sem še vedno intenzivneje povezan z duhovniki tega dela nadškofije.

Leta 2007 sem bil ponovno poslan v Bogoslovno semenišče. Pred tem sem si mislil: »Jaz sem to službo že opravil, in me ne more več doleteti!« Božja pota pa so seveda drugačna. Ponovno sem vstopil v delo rektorja. Zopet je bil to nov izziv, imel pa sem že več pastoralnih, duhovnih in tudi drugih izkušenj. Te duhovniške izkušnje mi zelo koristijo v sedanjem poslanstvu.

Obstaja tudi skušnjava, da bi uporabil stare načine, da bi se oziral nazaj, namesto, da bi bil odprt vedno novim izzivom.

Sodelovanje pri oblikovanju bogoslovcev je zahtevna in odgovorna naloga – kako gledate na »zaupano vam ljudstvo« (prim. 1 Pt, 2) in kakšna so vaša pričakovanja do bogoslovcev?

Ko pogledam na bogoslovce, v kapeli, v obednici ali pri skupnih urah, sem vesel in ponosen na vse te Božje ljubljence. Zavedam se, da so to odrasli moše s svojim dostojanstvom; vsi pa so še na poti oblikovanja. Doživeli so

Božji klic za duhovništvo in vsak ga želi uresničiti ter odgovoriti na Jezusovo povabilo. Na poti oblikovanja se dogajajo različne stvari, ki tudi presenečajo – tako v dobrem kot slabem smislu; nekateri bogoslovci so že naredili velike korake v človeškem in duhovnem dozorevanju, nekateri pa imajo pri tem še veliko dela. Predstojniki in celotna skupnost smo tisti, ki vsakemu posebej pomagamo pri rasti in se pri tem učimo potrpežljivosti ter sprejemanja drug drugega. Ni enostavno, ker se ta proces nikoli ne zaključi. Ko ena generacija novomašnikov zaključi življenje v semenišču, pridejo novi bogoslovci v prvi letnik. Ob življenju te raznolike vzgojne skupnosti, se večkrat spomnim na svoje novomašno geslo: »Veselite se vedno v Gospodu! Gospod je blizu!« (Fil 4,4.6). Gospod je blizu s svojo močjo in nagovarja vsakega bogoslovca posebej in to zelo osebno. To veselje, ki je sad Svetega Duha ni odvisno od trenutnih situacij, izhaja iz upanja in vere. V semenišču, poleg prizadevanja za spremljanje bogoslovcev ter vodenja celotne skupnosti, želim pripravljati prostor in čas, da bi Gospod sam delal v dušah in življenju bogoslovcev. Od bogoslovcev posebej pričakujem, da bodo odprti za pogovor z Bogom; da bodo iskreni pred seboj, pred ljudmi in Gospodom. Želim, da bi bodo vedno znali prav razločevati ter najti in uresničiti Božjo voljo. Osebni odnos z

Gospodom z močno osebno vero naj premagata vsak formalizem pa tudi vsak strah in človeško ranjenost. Upam, da k temu zorenju pripomorejo pogovori z rektorjem in spiritualom; osebna tiha molitev v premišljevanju, osebno

duhovno spremstvo; duhovne vaje, zavzet študij teologije in drugo. Pričakujem tudi navdušenost za služenje in se oblikovanje po Jezusu, dobrem Pastirju, da bi postali dobri pastirji med verniki in vsemi ljudmi. Želim, da bi nas vse prevzemala pastoralna ljubezen, kot je to poudarjal blaženi Janez Pavel II.

Moja pričakovanja so ravno v izpolnitvi zgoraj navedenih želja. Seveda čutim tudi skrb in

bolečino, kadar ne najdem znakov globoke osebne vere in pripravljenosti za služenje bližnjemu. Večkrat se začudim dvojnosti: v skupnosti se najprej pogovarjamo o velikodušnosti v krščanskem življenju, potem pa doživim, da kdo ne sodeluje pri hišnih opravilih, se izmika delu in večjemu sodelovanju, mu je težko odpreti usta pri ljudskem petju; komaj čaka, da hodi po svojih opravkih; zapravlja čas z nepotrebnimi stvarmi ... Zdravilo za takšne stvari je čas in vedno novi izzivi ter povabila k velikodušnosti; zato vse to traja nekaj let.

Zelo si želim, da bi bogoslovci srečavali zavzete in goreče duhovnike, polne vere in pastoralne ljubezni. Izogibali pa naj bi se duhovnikov, ki se smilijo sami sebi in niso z veseljem duhovniki.

Vloga drugih duhovnikov pri oblikovanju bogoslovcev je precej velika, čeprav ni odločujoča. Mnogi bogoslovci so se ob zgledu svojega župnika lažje odločili za duhovni poklic. Duhovniška družba in srečavanja z duhovniki so naravno okolje za bogoslovce. Tu pa zopet srečujemo pozitivne in tudi negativne pobude. Zelo si želim, da bi bogoslovci srečavali zavzete in goreče duhovnike, polne vere in pastoralne ljubezni. Izogibali pa naj bi se duhovnikov, ki se smilijo sami sebi in niso z veseljem duhovniki; tistih, ki namesto vesele novice sejejo nezaupanje in slabo voljo, nemoč, nevero ter vsesplošno kritiziranje in nezadovoljstvo.

Ob prazniku Brezmadežne, ki ga obhajamo te dni, gotovo še posebej razmišljate o vlogi naše nebeške Matere v vašem življenju in življenju, oblikovanju (bodočih) duhovnikov.

Da, povezanost z Marijo in zaupanje v Marijino pomoč nosim v sebi že od otroštva. Na dvorišču naše kmetije stoji kapelica s precej velikim

kipom Brezmadežne. Veliko smo se ustavljali ob njej. Naša večerna molitev je bil rožni venec ter litanije Matere Božje. Vse to mi ostaja tudi sedaj v duhovniškem življenju. V odnosu do Marije ne gre za nekaj izrednega ali izredno pobožnost; gre za zaupljiv odnos z Marijo, ki je nekaj navadnega in vsakdanjega. Čeprav so moje vsakdanje in osebne molitve obrnjene predvsem na Jezusa, se vedno znova obračam tudi na Marijo. Prosim jo, naj bo skrbna mati za vse nas v semenišču, nam pomaga v vsakdanjih zadregah in nam da čutiti svojo materinsko bližino.

Z Marijinim zgledom bi izrazil tudi zaključno misel. Sam sebi in vsem bogoslovcem želim, da bi bili na duhovniški poti podobni Mariji, ki je bila polna milosti in vedno odprta za Božje izzive. Tako naj Gospod tudi nas stalno oblikuje na poti preko svoje milosti, preko sobratov in skupnosti. Če bomo v živem odnosu z Gospodom, bomo lahko v odprtosti in ponižnosti vedno spolnjevali Božjo voljo.

Gospod rektor, iskrena hvala za vaš čas in sodelovanje.

V odnosu do Marije ne gre za nekaj izrednega ali izredno pobožnost; gre za zaupljiv odnos z Marijo, ki je nekaj navadnega in vsakdanjega.

Duhovniška duhovnost

— Mohor Rihtaršič —

Nova izdaja Direktorija za službo in življenje duhovnikov nas spodbuja, da ponovno premislimo, kaj so bistvene sestavine v življenju vsakega duhovnika. Dokument najprej obravnava duhovnikovo istovetnost, nato duhovniško duhovnost, na koncu pa spregovori o nenehnem oblikovanju duhovnikov. Zaradi aktualnosti duhovniške duhovnosti želim v tem članku opozoriti na najpomembnejše vidike, ki jih izpostavi Direktorij. »Duhovnost mora biti ukoreninjena v življenju vsakega duhovnika v bogoslužju, osebni molitvi, življenjskem slogu in prakticiranju krščanskih kreposti, ki bodo prispevale k uspehu službene dejavnosti«.

Čeprav je današnja družba močno podvržena sekularizmu, so duhovniki poklicani, »da čim globlje živijo svojo službo kot pričevanje upanja in presežnosti«. Duhovnik je prvi poklican, da postane glasnik upanja pri novi evangelizaciji, saj se je Gospod najprej dotaknil njega samega. Da duhovnik zmore plodovito opravljati svojo pastoralno službo, mora biti še posebej trdno povezan »s Kristusom, dobrim pastirjem, ki edini ostane glavni dejavnik vsega pastoralnega dela«. Duhovnik je danes izpostavljen mnogim nalogam in skrbem, zato je njegova osebna povezanost s Kristusom izjemnega pomena.

»Duhovno življenje duhovnika se mora uresničevati pri vsakodnevem obhajanju evharistije z ustrezno pripravo in zahvalo; s pogosto spovedjo in duhovnim vodstvom, ki ga je prakticiral v semenišču ali pogosto že prej; pobožno molitvijo celotnega molitvenega bogoslužja, ki ga je dolžan opraviti vsak dan, spraševanjem vesti; miselno molitvijo v strogem pomenu, lectio divina; z daljšim časom tihote in pogovora, zlasti na duhovnih vajah in občasnih duhovnih obnovah; z dragocenimi izrazi marijanske pobožnosti, kot je rožni venec; s križevim potom in drugimi pobožnimi vajami; z branjem življenja svetnikov, itd.« Direktorij nam tako povsem konkretno pokaže, kaj obsega duhovniška duhovnost. Vsakodnevna opravila posvečujejo nas, naš čas in ljudi, h katerim smo poslani.

Dolžnost duhovnika je, da posreduje Božjo besedo in ne svoje modrosti. Božja beseda namreč nenehno spodbuja k spreobrnjenju in svetosti. Duhovnik ni le pričevalec, ampak tudi glasnik in posredovalec vere. »Če je oznanjevanje Božje besede osnovna prva duhovnikove službe, potem je vsekakor evharistija njeno srce in živo središče«. Zato je duhovnik povabljen, da vsak dan daruje sveto mašo, premišluje njen

pomen in svoje življenje preoblikuje v nenehno daritev. »Ljubiti križ v času hedonistične družbe je pohujšanje, toda križ odpira obzorja vere in je izvir notranjega življenja«. Središčni pomen evharistije pa naj se kaže tudi s pogostim češčenjem presvetega zakramenta.

Poleg zakramenta svete evharistije, mora duhovnik »z veseljem in predanostjo opravljati službo oblikovalca vesti, službo odpuščanja in miru«.

Čeprav se je danes izgubil občutek za greh, je duhovnik poklican, da vernikom posreduje Božje usmiljenje. Svojih grehov in slabosti pa se mora spovedovati tudi duhovnik, saj je on »prvi, ki mora vedeti, da ga zakramentalna spoved utrjuje v veri in ljubezni do Boga in do bližnjega«. Za krepitev svoje duhovnosti morajo duhovniki imeti duhovno vodstvo in tudi opravljati službo duhovnega vodstva.

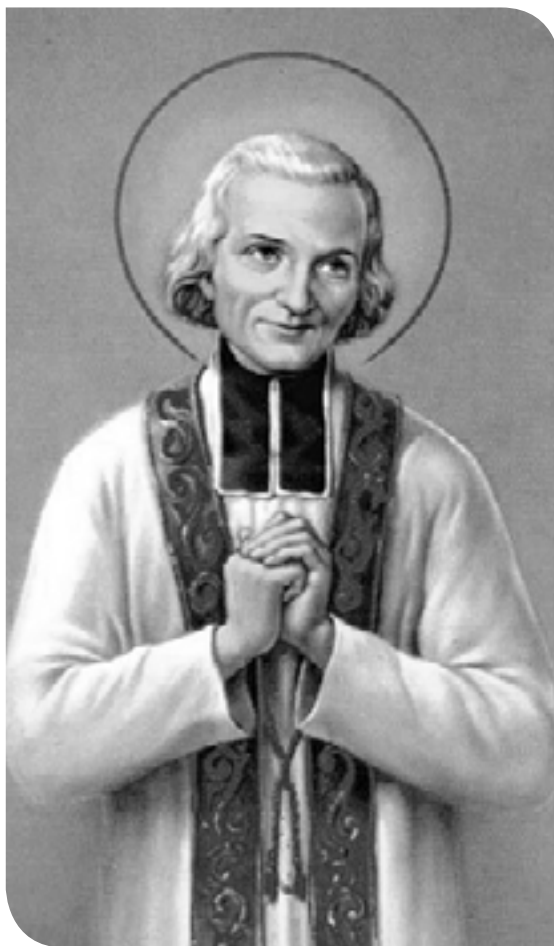
Lahko rečemo, da duhovnika ni brez molitve, saj molitev pravzaprav »ustvarja« duhovnika. »Eden izmed osnovnih načinov, kako je duhovnik pred Gospodom, je molitveno bogoslužje«. V duhovnikovem odnosu do molitve brevira se kaže njegov odnos do ljudi, h katerim je poslan, in njegova goreča ljubezen do Cerkve.

Duhovnik slovesno obljubi celibat in pokorščino, hkrati pa ga Kristusov zgled mora spodbujati, »da sebe upodobi po njem, in sicer v notranji svobodi do zemeljskih dobrin in bogastva«. Celibat je dar, »posebno pričevanje radikalizma v hoji za Kristusom in kot znamenje eshatološke stvarnosti«.

Vsak duhovnik je poklican, da goji globoko pobožnost do nebeške matere Marije. Na križu je Jezus zaupal svojo mater ljubljenu učenca in tako vsem duhovnikom, zato mora vsak duhovnik Marijo »sprejeti v svoje življenje za svojo mater«. K

Mariji naj se zato vsak duhovnik rad obrača in jo prosi za posredovanje v svojih stiskah in težavah.

»Skrb za duhovno življenje mora čutiti duhovnik sam, in sicer kot veselo dolžnost, pa tudi kot pravico vernikov, ki v njej zavestno ali podzavestno iščejo Božjega človeka.« Direktorij želi v duhovnikih osvežiti njihovo duhovno življenje, da bi bolj goreče služili v njegovi Cerkvi. Ne predstavlja cilja duhovniškega življenja, ampak pot, ki preverjeno pelje v pravo smer. Čas je, da mi vsi obnovimo svojo »vero v Jezusa Kristusa, ki je isti »včeraj, danes in na veke« (Heb 13,8)«. (Celoten članek z navedenimi viri je objavljen na semeniški spletni strani op. ur.)

Sv. Janez Vianney – prosi za nas!

Tri temeljna načela pastoralnih sprememb

V našem, slovenskem pastoralnem načrtu beremo: »Živa občestva Cerkev in njihovi posamezni člani bodo z novo apostolsko gorečnostjo vabili in spremljali brate in sestre k osebni veri ...« (Pip 59). Pridite in pogledajte je dolgo pričakovani dokument, s katerim Cerkev odgovarja na pereča vprašanja sedanjosti. O treh načelih pastoralnih sprememb (Pip 51-54) so se razpisali tudi bogoslovci:

Od množičnega krščanstva k občestveni in osebni veri

— Roman Ivanetič —

Cerkev na Slovenskem se zaveda močne krščanske tradicije in ji daje priznanje. Obenem pa so pred nami spremembe, ko se vernost v različnih okoljih spreminja tako, da tradicija ne more biti več edino merilo in izhodišče za pastoralno delo. Besedam iz pastoralnega načrta dodajam še nekaj misli mlajšega duhovnika, ki dogajanje v Cerkvi komentira na svojem blogu. Pravi, da »težavbi ni dovolj obnavljanje fasade, ko pa je potrebno obnoviti zidovje.«

Današnjega človeka teži nekakšna razdvojenost. Na eni strani je okostenela in zaprašena tradicija, ki vzbuja nepotreben občutek krivde in sramu, ko ni vse tako, kakor so počeli že njegovi predniki. Ob pomanjkljivi verski vzgoji ima današnji človek v sebi zgrešeno podobo Boga in se želi tega osvoboditi. Nekaterim to bolj uspeva, drugi pa iščejo odgovore na smisel življenja dalj časa in na več mestih. Gotovo so različne pobožnosti in navade zaklad Cerkev, saj so v preteklosti ljudem omogočale življenje in preživetje v vseh situacijah. Tukaj se postavlja nekaj vprašanj: »Ali bodo ti običaji preživeli tudi današnji čas in pripeljali človeka k Jezusu?« »Kaj storiti z navadami, ki postajajo razvade in mejijo na herezijo?« Toliko je govora o novi evangelizaciji, ki pa ni nič drugega, kot to, da vsak posameznik sprejme celoten paket »pravil igre« Jezusa Kristusa v svoje življenje in se jih drži. To pomeni, da je potrebno včasih globoko zarežati v vsakdanje navade in razvade in odvečno odrezati.

Po dveh mesecih, odkar ob koncih tedna opravljam pastoralno prakso na župniji, poskušam oceniti pastoralno stanje: župnišče in farna cerkev sta odprta vsakemu, ki iskreno išče in želi narediti korak naprej v svojem duhovnem življenju, klasičen osnovnošolski verouk je dobro obiskan, močna ministrantska skupina se ob rednih srečanjih spoznava z liturgijo, njenimi deli in vso simboliko. Srednješolci, ki se srečujejo pri mladinski skupini, si želijo takšnega druženja in ob raznih temah jasno oblikujejo zdrav odnos do svojega telesa, do prijateljev in družbe. Študentje, ki se vračajo za vikend domov, se zbirajo pri pevskem zboru, in večkrat se odpre dobra tema za pogovor. Malo manj mladim in starejšim je na voljo zakonska skupina, pevski zbor, molitvena skupina, sodelovanje pri Karitasu in skupina bralcev; tukaj so še krasilke, ključarji, mežnarji, ... Župnijo obišče tudi kakšen gost ali gostja in s svojim pričevanjem pokaže, kako lepa je naša vera. Ob živahnem tedenskem dogajanju se celotna župnijska skupnost nato zbere pri nedeljski sveti maši, ki je zahvala za vse prejete darove in spodbuda za naprej. Na poseben način so z župnijo v molitvi nedeljivo povezane tudi sestre karmeličanke, ki so se pred dobrimi dvajsetimi leti odločile, da tam zgradijo samostan.

Menim, da se ljudi ne da kar tako usmerjati v osebno vero, ampak je to dolgotrajen proces. Največ, kar lahko duhovnik tukaj naredi, je, da sam v polnosti iskreno živi duhovniško poslanstvo. Naj rad moli za skupnost in posluša ljudi v njihovih željah ter pri sebi premisli, na kakšen način jim bo prinesel veselo oznanilo Jezusa Kristusa. Če nadaljujem čisto konkretno, naj duhovniku ne bo odveč iti v spovednico pred sveto mašo, naj mu ne bo odveč izpostaviti najsvetejše in voditi češčenje, naj si rad vzame čas za ljudi in organizira romanje ali samo popoldanski skok v hribe. Ni mu samemu potrebno storiti vsega in na vsake toliko »pregoreti«, ampak naj v pastoralni modrosti išče sodelavcev.

Od delne v celovito vero

— Rok Pogačnik —

Bog se je svetu od nekaj razodeval na mnogo načinov, kar je čudovito dopolnil z učlovečenjem Jezusa Kristusa. Odrešenjsko resnico bo do konca časov, v moči Svetega Duha, varovala in razlagala sveta katoliška

Cerkev – in vsebino te resnice razgrinja Cerkev na način, ki je človeškemu umu dosegljiv.

Drugo temeljno načelo dokumenta *Pridite in pogledajte* trdi, da vsebini resnice – lahko jo močno zožimo tudi na besedo veroizpoved – mnogi slovenski katoličani v določeni meri ne pritrjujejo in tako postajajo tako imenovani »izbirni verniki«. Prepričan sem, da težava ni toliko v tem, da resnici ne pritrjujejo, kot v usodnem dejstvu, da mnogokrat nimajo čemu pritrčiti. Vsak dan spoznavam, koliko katoličanov – med njimi tudi takih, ki redno prejemajo zakramente, molijo in res požrtvovalno živijo svoje poslanstvo v Cerkvi – ne pozna najosnovnejših resnic svoje vere. Iz tega zornega kota so mnogi popolnoma opravičeni v svojem odklanjanju določenih vsebin, v nerednem prejetju zakramentov, v nezainteresiranosti za delo v skupnosti in celo v svojih grehih. Nadnaravne resničnosti so nezmožni sprejeti in razumeti, ker so jim bile površno predstavljene, nerazložene ali celo neoznanjene. Odgovornost je seveda tudi na posamezniku, ki za svojo versko izobrazbo – kljub ponudbi, ki jo je v naši deželi predvsem v krščanskih medijih in mnogih veroučnih skupinah, precej – naredi zelo malo ali skoraj nič, kar pa je navadno le posledica tega, da ne ve za pomen, ki ga ima pritrčitev resnici. To pa je navsezadnje izpoved vere z besedami in dejanji, katere posledica je sveto življenje. Nevednost torej (p)ostaja največje hudičevo orožje današnjega časa. Pomembno je, da se spričo resnosti stanja najprej sami zavemo pomena, ki ga ima pravoverno oznanjevanje katoliškega nauka, in poiščemo načine, s katerimi ga bomo pogumno posredovali svetu, ki je poln laži in prevar. Verjamem in zaupam, da bosta primerno oznanilo in razlaga vsebin katoliške vere dala nov zagon slovenskemu katoličanu: ga navdušila za aktivno življenje v občestvu Cerkev, ga vnela z novo apostolsko gorečnostjo, osmislila njegov vsakdanji boj za sveto življenje in mu navsezadnje pomagala v nebesa, kjer bo na veke blažen zrl Resnico samo.

Od poučevalne v dialoško in pričevalno govorico

— Andrej Penko —

Danes sta aktualna dialog in pričevanje, ki se od poučevalne govorice razlikujeta v tem, da vključita učitelja – le-ta izhaja iz lastne izkušnje in to poveže v dialog, primeren za današnji čas. Pričevanje največ šteje, to dobro vemo tudi iz osebnih izkušenj. Gotovo zavzame veliko več časa za pripravo, kar pa nima primerjave glede na učinek. Dopolnjevati mora torej klasično »pridigarstvo« z dodatkom lastne izkušnje in izbire primerne jezika; z namenom približati Kristusa in ga oznaniti na najbolj pristen in dostopen način. Cilj tega pa je, da Kristus ni več le oddaljeni Bog, višja sila, zgodovinska osebnost ali prerok, kot ga nekateri označujejo; ne, postane osebni Bog, ki nagovori Samarijanko pri vodnjaku – postane domač, pristen in pričevalen. Kristus, ki nagovori Samarijanko, postane njen osebni odrešenik, v katerega veruje, tudi zato, ker se je srečala z njim – osebno ga je spoznala, zato bo o njem pričevala. Morda je doslej le poslušala o Njem, kar pa je zaradi oddaljenosti ni nagovorilo.

Samarijanka ostaja, in vodnjak prav tako, vendar pod drugim imenom in na drugem kraju. Samarijanka je sodobni iskalec Boga, ki hrepeni po njem, ga išče na vse možne načine, pogosto izven Cerkev, o kateri si je ustvaril slabo mnenje. V mislih ima le Cerkev, bogato institucijo, v kateri so Kristusa »prodali«, zato ga je potrebno iskati drugje. In kje bodo našli Kristusa ter njegovo Nevesto, če ne po pričevanju vernih? Ženina ali nevesto zaenkrat iščejo ob sodobnih vodnjakih spletnih komunikacijskih omrežij, tam, kjer se ljudje pač zbirajo, in tam lahko kristjan vstopi v dialog. Jezus je šel iskat Samarijanko in ona je našla vero. Če lahko danes vsi oglašujejo vse, tudi

delne resnice in laži, kako bi mi ne šli oznanjat resnico? Tako bomo Kristusa končno pripeljali tudi tja - ne le med vernike - med iskalce in dvomljivce, ter med tiste kristjane, ki so nasedli in si ustvarili napačno ali celo sovražno

mnenje o Bogu in Cerkvi. Bog pa prav te Samarijane in Samarijanke ljubi; in oni po njem skrito hrepenijo, kar si ne priznajo, dokler ga ne srečajo sami, »pri vodnjaku popoldne«.

Turčija je res velika, a Božja previdnost je večja

— Jakob Valič —

Že več kot dva meseca sta minila, odkar sem se odpravil na enajstdnevno potovanje in romanje po Turčiji. Odkrito povem, da me je bilo strah, saj sem se na pot odpravljal sam. Z vlakom sem potoval v Bergamo in prespal na trati z razgledom na mesto ob siju polne lune. Nato sem poletel v Istanbul, od tam pa z nočnim avtobusom v Izmir in Selçuk.

Naslednje jutro sem šel peš do Marijine hiše. Bilo je strašljivo: smetnjaki so goreli, luna je osvetljevala kipe z levjimi glavami (na vsakih trideset metrov je stal eden), slišati je bilo zavijanje divjih psov, oba človeka, ki sem jih v tej zgodnji uri srečal, pa sta bila oborožena. Poleg tega sem zgrešil pot, tako da sem se pred Marijinim kipom znašel ob sedmih zjutraj. Na tabli je pisalo, da sem od cilja oddaljen še šest kilometrov, jaz pa sem imel le še kakšnih petnajst minut, da se najdem tam. Kako bi lahko prišel tja? Le en način obstaja – z molitvijo. In res – nedolgo zatem se je edini avto, ki je šel v tisto smer, ustavil in me pobral. Občutek je bil, kot bi letel. Cesta se vije navkreber, jutranja zarja je že barvala nebo v odtenke oranžne, voznik pa je poslušal glasno kurdsko glasbo. V Marijini hiši sem pristostvoval hvalnicam in v tišini molil; Marijo sem prosil predvsem za mlade. Pridružil sem se Italijanom pri sveti maši, potem pa so me peljali v Efez, kjer sem lahko poslušal njihovega vodiča. Ura in pol vodenega ogleda, nato lastno raziskovanje in malica na podrtem marmornatem stebru. Pismo Efežanom. In Agora, trg, po katerem je Pavel tri leta oznanjal evangelij.

Nato sem šel pogledat porušeno baziliko svetega Janeza, presenečen ob ugotovitvi, da se tam nahaja njegov grob. Sončni zahod, name pa je čakalo še eno presenečenje v istem dnevu. Vračal sem se, ko se je iz bližnje mošeje oglasil imamov klic k molitvi. Le-ta je zame postala pomembnejša kot modra mošeja v Istanbulu. To pa zato, ker so me povabili k molitvi, z navodilom, naj sedim na stolčku in tiho opazujem svete trenutke. Trenutki srečanja in spoznavanja kultur, ki so prerasli v cela dva večera, saj me je po molitvi Ūmit, ki je najbolje znal angleško, povabil k sebi domov. Postregel mi je z večerjo, ki sem jo jedel na preprogi, nato pa sva se pogovarjala ob čaju - zanimivo se mu je zdelo, da nameravam postati duhovnik. Izrazila sva si medsebojno spoštovanje; pokazal mi je Koran in arabsko pisavo, nato sva igrala šah.

Moja druga postojanka so bile Pamukkale, v prevodu Bombažni grad. S kalcitom obogatena voda teče čez skale in jih pokrije z belo prevleko,

zaradi česar so dobile tako ime. Odločil sem se, da grem iz bližnjega mesta peš, čeprav so mi to vsi odsvetovali. Če bi jih poslušal, ne bi bil deležen srečanja z dijaki in dijakinjami bližnje šole, v senci katere sem jedel malico. To je bilo že drugič, da sem se pogovarjal s turško mladino, prejšnjič pri templju Artemide; res neverjetno srečanje. Nato sem trmasto hodil naprej, dokler na sredi ceste ni ustavil avto. Voznik mi sam od sebe ponudi prevoz do Pamukkal. Ne boste verjeli: bil je delavec/lastnik ravno v tistem prenočišču, v katerega sem želel priti! Prihranil mi je tri do štiri ure hoje.

Ker se je večerilo, sem se odločil, da grem še malo raziskovat okolico. Najprej sem opazoval, kako kalcit počasi prekriva tako bilke trave kot cela figova drevesa. Ker ni bilo nič ograjeno, sem začel plezati (oprijem je bil dober)

vse višje, dokler nazadnje nisem osvojil samega vrha tega »gradu«. Naslednji dan sem šel tja, kjer teče voda – tam lahko hodijo turisti. Res dober občutek, ko ti voda šviga med stopali, in pripravo oblečen v kopalke sem se namakal v bazenčkih.

Spoznal sem dobrega popotnega prijatelja, Španca Guillerma, ki je trenutno v Indiji. Z njim sva se srečala tudi v zadnjem kraju mojega potovanja, v Anatoliji, v mestecu Göreme, od koder sva šla na ogled podzemnega mesta. Anatolija je znana po dolinah z naravnimi stebri, bizantinskih cerkvicah, meniških naseljih in balonih. Vsako jutro jih sto poleti v zrak, da bi občudovali sončni vzhod, ki osvetli skalne stebre pokrajine. Posebno doživetje je bilo spanje v votlini - dvignjena od tal za

meter in pol, vklesana v mehko vulkansko kamnino stebra; velika komaj za dva, z majhnim vhodom in dvema režama, skozi kateri zjutraj posije sonce in te zbudi. K temu dodajmo še dve muslimanski družini iz Avstralije, s katerimi smo se veliko družili in pogovarjali. S fanti sem se lahko rokoval, z ženskami in dekleti pa ne.

Vrnil sem se v Istanbul, kjer sem si hotel ogledati Hagio Sofio. Že kot otrok sem prvič slišal za to cerkev. Ves prevzet sem hodil po parku in si ponavljal: »Hagia Sofia, ...« Sedaj pa ... prav pred mano! Najbolj so me prevzeli mozaiki Marije. V Svetem pismu sem poiskal vse, kar sem lahko našel vzpodbudnega o modrosti. Sveta modrost, kako smo je potrebni. Nato sprehod do morja, skozi veliki bazar, nato pa kebab, spanje in let nazaj. Končno doma in naslednji dan v Ljubljano. Čeprav se mi zdaj zdi že daleč, je Turčija pustila bogate spomine in izkušnje, srečanja z ljudmi in še eno veliko potrditev Božje previdnosti.

V Božjem vinogradu

— Novomašniki —

Pet mesecev je minilo, odkar so škofje položili na nas roke in nam podelili neizbrisno znamenje duhovniškega posvečenja. Kakšna milost nam je bila podeljena, vidimo sedaj, ko delujemo kot duhovniki vsak pri svojem pastoralnem delu. Brez Božjega varstva ni mogoče biti duhovnik in ni možno ljudi voditi k Bogu in odrešenju. Gospod je tisti, ki daje rast, mi pa smo tisti, ki zalivamo, obrezujemo in negujemo, da trta obrodi čim več sadu.

Naše pastoralno delo je uspešno, ko gradimo na Kristusu. Prav Kristus mora biti temelj našega življenja. On je vogelni kamen, ki drži stavbo pokonci, da zdrži vse viharje.

Pri pastoralnem delu se prav tako srečujemo s svojo omejenostjo in majhnostjo. Prav to nam pomaga, da se bolje zavedamo, kako nujno

potrebujemo Gospoda. Če Gospod ne zida hiše, se zaman trudijo z njo njeni graditelji; če Gospod ne varuje mesta, zaman bedi tisti, ki straži (Ps 127,1).

Veliko veselje nam prinaša mladina, ki želi ostati povezana z župnijo in Cerkvijo. Na mladih svet stoji, mladi so naša sedanost in prihodnost, pravi misijonar Peter Opeka. Izplača se vanje veliko vlagati, saj so oni bodoči možje in žene, očetje in matere, ki bodo vero posredovali svojim otrokom.

Prav tako na obrazih mnogih ljudi, še posebno pri bolnih in onemoglih, vidimo, kako spoštujejo duhovništvo in hrepenijo po srečanju z Gospodom.

Vsem bogoslovcem želimo dobro pripravo na duhovniško poslanstvo v letih semenišča in na vse vas kličemo Božji blagoslov!

Ponovno dva slovenska bogoslovca v Rimu

— Blaž Kernel in Tine Povirk —

Blaž in Tine sta bila za nekaj časa poslana na študij v Pontificium Collegium Germanicum et Hungaricum de Urbe (po domače v Germanik). V naslednjih vrsticah boste izvedeli, kako jima gre, kolikokrat obiščeta papeža, kaj počneta, če (sploh) kaj študirata in še kaj.

Torej, kot je že iz naslova razvidno, so nama ponudili možnost nadaljevanja študija v Rimu, kar sva oba z veseljem sprejela. Na srečo sva imela oba nekajletno predznanje italijanščine. Tine je v dvaindvajsetih letih srečanj v Castel Gandolfu slišal in absorbiral mnogo italijanskih besed, Blaža pa so na škofijski gimnaziji v Vipavi štiri leta skušali prepričati, da bo italijanščino še potreboval. No ja, izkazalo se je, da so imeli prav. Z nemščino pa sva bila oba bolj na začetku. Svoje počitnice sva zato preživela pretežno na jezikovnih tečajih. Najprej v Frankfurtu, kjer sva spoznala še ostale nememško govoreče »neogermanikarje«. Potem sva se odpravila v Rim, kjer je na vrsto prišel tečaj italijanščine. Hvala Bogu, ne v centru Rima, pač pa onkraj hrupa rešilcev, nestrpnih turistov in razgretih protestnikov. Kolegij se lahko v Palestrini

pohvali z počitniško vilo, imenovano San Pastore. To je obnovljen samostan s polji, oljkami in travniki. Je čudovit prostor za učenje in sprostitve. Med konci tedna smo se odpeljali na izlet in spoznavali lepote Italije. Eden od naju je moral tečaj na določeni točki na žalost prekiniti in se vrniti za krajši čas v Slovenijo, kjer je opravil še zadnjo študijsko obveznost na ljubljanski Teološki fakulteti – izpit iz cerkvenega prava :). Tečaj smo zaključili z enotedenskimi ignacijanskimi duhovnimi vajami. Potem pa smo se vrnili v Rim in se seznanili z redom in običaji Germanika ter začeli obiskovati predavanja. Slovensko na srečo ne bova pozabila govoriti, saj se ob nedeljah zvečer v našem preljubem kolegiju srečamo aktualni slovenski »germanikarji« ter stari borci, ki so kolegij že prerasli, pa so še vedno v Rimu. No, dejansko smo samo štirje: midva ter Matej in Matjaž. Ob sredah pa imamo slovenski zbor, kjer nas je za enkrat sedem. S Slovenci se občasno dobivava tudi v kavarni na Gregorijani.
Lep pozdrav iz Rima.

Srečanje Slovencev v Sloveniku

Oba bogoslovca in druge Slovence v Rimu prisrčno pozdravljamo nazaj; sporočamo, kar seveda že vedo: da je domovina še vedno najlepša, in želimo obilo blagoslova na njihovi poti.

W. A. Mozart - "diakon" cerkvene glasbe

— Gašper Mauko —

Zadnjo oktobrsko nedeljo je župnija Selca gostila diakonsko posvečenje dveh novih diaconov ljubljanske nadškofije. Znotraj tega bogoslužnega dejanja si posebno pozornost prav gotovo zasluži domači župnijski mešani pevski zbor s solisti, ki so pod vodstvom zborovodje Vinka Rovtarja ter ob orgelski spremljavi organista Toneta Potočnika izvedli Mozartovo Miso brevis št. 8 v C-duru (K. 259). Maša, ki jo poznamo tudi pod vzdevkom Orgelmesse ali Orgelsolemesse, je ena izmed treh maš, ki jih je Mozart napisal v novembru in decembru leta 1776. Kljub temu, da je označena kot missa brevis (kratka maša), ji zaradi vključitve trobil v originalni partituri pripada tudi pridevnik solemnis (slovesna).

Omenjeno mašo, njenega skladatelja in njeno izvedbo želim uporabiti kot primer, kako izbira visokokakovostne glasbe ter kakovostna izvedba le-te, ki je nenazadnje vzeta iz bogate zakladnice tradicije cerkvene glasbe zahodne katoliške umetnosti, lahko povzdigne liturgično dejanje ter človeka resnično umiri, usmeri, zbere ter daje predokus liturgije, ki se vrši pri oltarju nebeškega Jeruzalema. Skladatelj ob tem nastopa kot služabnik cerkvene glasbe in posledično liturgije same, kot tisti, ki mora svoje muzikalično vedenje podrediti vsebini bogoslužnih molitev ter končno veličini in sporočilu Kristusove oltarne daritve. Papež Benedikt XVI. ob neki priložnosti zapiše: »Prepričan sem o tem, da je glasba – in tu mislim predvsem na velikega Mozarta – zares univerzalna govorica lepote in ima zmožnost, da po vsem svetu ljudi dobre volje poveže med seboj in jih privede k temu, da usmerijo pogled v višavo in se odprejo absolutno dobremu in lepemu, ki morata imeti svoj poslednji izvor v Bogu samem« (Ratzinger 2009, 111).

Po vsem povedanem bi obravnavani primer lahko označili kot kulturno-umetnostno-duhovno obogatitev bogoslužja in posledično človeka ter kot glasbeno-liturgični ideal, ki pa očitno ni tako težko dostopen, kot se morda

zdi na prvi pogled. Zato bi si želel, da se takšna praksa ne bi omejevala zgolj na nekaj največjih slovesnosti v letu in le na nekaj »pomembnejših« cerkva, ampak bi začela postajati splošna praksa po župnijskih občestvih. Seveda moramo ob tem dobro premisliti, ali so taka pričakovanja za posamezno občestvo realna in izvedljiva.

Verjetno se vsi ne boste strinjali z mojim razmišljanjem in mi morda celo očitali, da sem spregledal nekaj smernic drugega vatikanskega koncila (predvsem o dejavnem sodelovanju vseh vernikov pri bogoslužju), vendar pa

bi se rad v zagovor in zaključek še enkrat naslonil na besede koncilnega teologa, kasnejšega papeža Benedikta XVI.: »Ena od vodilnih besed koncilne bogoslužne prenovе se je z utemeljenim razlogom imenovala *actuosa participatio*, dejavno sodelovanje vsega »Božjega ljudstva« pri bogoslužju. A ta pojem je bil po koncilu podvržen usodni okrnjenosti. Nastal je vtis, kakor da bi bilo dejavno sodelovanje samo tam, kjer je določljiva zunanja dejavnost: govorjenje, petje, pridiganje, liturgična asistenca. 28. in 30. člen liturgične konstitucije, ki določata dejavno sodelovanje, bi mogla dajati osnovo

takšnim zožitvam, ki se precej pomikajo k zunanjim pravilom. Kljub temu pa je kot oblika dejavnega sodelovanja omenjena tudi sveta tihota. [...] Bodimo še konkretnje: ni prav malo takih ljudi, ki znajo bolje peti »s srcem« kakor »z usti«. Toda petje tistih, katerim je dano, da pojejo tudi z usti, jim more resnično pomagati, da zapoje njihovo srce. Tako hkrati tudi sami pojejo v pevcih in hvaleče poslušanje kakor petje pevcev postaneta skupaj en sam hvalospев Bogu. /.../ To nikakor ne nasprotuje petju vsega vernega ljudstva, ki ima svojo neizpodbitno vlogo v cerkvi, a je povsem proti izključnosti ljudskega petja, ki je ne more opravičiti niti izročilo niti zadeva sama« (Ratzinger 2009, 24-25).

Vir: Ratzinger, Joseph. 2009. *Spisi o cerkveni glasbi*. Ljubljana: Družina.

Vodstvo razmišlja

O premoženju (prim. Lk 12,13-21)

»/.../ Nič ni narobe, če je človek bogat, težava pa nastane, ko bogastvo postavi za svojega Boga /.../ in to je vprašanje za nas. Radi sami pri sebi mislimo, da smo se vsemu že odrekli, ker smo šli za Gospodom. Od začetka pa je vse bolj enostavno, kot pozneje, ko lahko pridejo tudi skušnjave in se včasih vendarle začne nabirati premoženje, tako in drugačno. Kako bomo takrat gledali na te darove, ki nam jih ljudje dajo - bo to postalo duhovnikov malik, ali bomo znali deliti in vedno znova videti naš temelj v Gospodu? Pa tudi drugi maliki so - odnosi in ugodje, na primer, pa še marsikaj drugega. Posledice tega pa so strah, zapuščenost in osama. Bog pa želi dati pravi blagoslov - zato moramo biti vedno znova odprti, da nas pomanjkanje odnosa z Gospodom ne degradira.«

(rektor Franc Šuštar pri pridigi na ponedeljek 29. navadnega tedna)

Struktura Cerkve je ranljiva (prim. Lk 6,12-16)

»/.../ Težko vprašanje, ki se nam postavlja, je, kako to, da je v Jezusovem izboru apostolov že vpisan tudi izdajalec Juda? Izbira dvanajsterih, takšnih kot so bili, pomeni, da je Božji klic ne glede na možnost padca nepreklicen in da je struktura Cerkve že od začetka krhka in ranljiva (Fausti). V vsakem od nas torej obstaja možnost zatajitve in izdajstva. Človeško srce je bojno polje! Hudič se ne prikaže samo z vilami in kremplji, pač pa se potuhne in prikrade na zvit način, na primer pod krinko človekovih pravic, zaščite dostojanstva človekove osebe, lahko si nadene tudi »štolo« ali pride s »pateno« in »mitro«. Povabljen sem k razločevanju in prepoznavanju, kateri duh je v meni, oz. kateremu duhu sledim, Božjemu ali hudemu? Zlo lahko prepoznam, ga poimenujem, se mu s klicanjem Božjega imena in Gospodovo pomočjo odrečem; tako se bo hudič ustrašil in pobegnil.«

(študijski prefekt Andrej Saje pri pridigi na praznik svetih apostolov Simona in Jude)

Obrekovanje in opravljanje (prim. Lk 11,42-46)

»Učitelj, s temi besedami žališ tudi nas, tukaj, v tej kapeli! Ali ne govoriš samo drugim, tam zunaj? Božja beseda je namenjena nam, ki jo beremo, da jo slišimo in ponotranjimo. Papež Frančišek je pred kratkim imel nagovor o škodljivosti obrekovanja in opravljanja in o posledicah, ki ju ta greh in razvada povzročata za medsebojne odnose. Njegove besede nas vabijo k zavedanju, kako se obnašamo, kakšni smo in kaj govorimo. Tudi duhovniki in bogoslovci veliko obrekujemo in opravljamo. /.../ Pravica do dobrega imena ni le moralna dobrina, ampak je v naši državi ustavno in zakonsko zaščiten vrednota in kot taka opredeljena tudi v Zakoniku Cerkvenega prava. Vabim vas, da varujemo dobro ime drug drugega in da se pri tem podpiramo.«

(študijski prefekt Andrej Saje pri pridigi na sredo 28. tedna med letom)

/.../ Nevarnost je v miselnosti in načinu, ki pri kristjanih nista veliko drugačna, kot pri tistih, ki živijo »samo za ta svet«. »Pravoverni« katoličani smo včasih prepričani, da nas nasprotovanje splavu, evtanaziji, kontracepciji in prakticiranju homoseksualnosti že postavi na stran »kulture življenja«. Papež Frančišek opozarja, da to še ni dovolj, da je skušnjava bolj prefinjena - nam duhovnikom je namreč lahko biti proti splavu in kontracepciji, saj se nas osebno ne dotikata. Ko je govora o posvetnosti, pa smo hitro v zadregi. Seveda nam je vseč, ko papež tako naravnost pove, hkrati pa nam ni vseč, ker morda govori tudi nam. To sproži kup vprašanj: »Koliko sem sam posveten? Kaj je kriterij za to? Moram kupiti skromnejši avto, telefon? Sem s tem že rešil problem? Kaj naj pravzaprav storim? Ali sploh kaj?« Slišimo tudi kritike papeža iz naših lastnih vrst, češ da se je preveč zagnal - saj je povsem normalno, da mačka zacvili, če ji stopiš na rep. Ko sem bil še v Rimu, mi je poznavalec notranjih razmer dejal, da v Vatikanu skoraj nihče ne mara papeža (zaradi nepriljubljenih ukrepov in ukinjanja nagrad zaposlenih op. ur.). Tovrstnim potezam bomo seveda zopet navdušeno prikimali. Vendar nas spet počasi postane strah, da ne bomo kmalu tudi sami na vrsti. In ob njegovih govorih je vse bolj jasno, da se papež loteva tudi nas. In - zacvilimo.

Slišati je govorice, da je bil Jorge Bergoglio kot kardinal in še prej kot predstojnik zelo oster in zahteven do duhovnikov; da ga jezuiti niso marali; da je »malo drugačen jezuit« in podobno. S temi govoricami se seveda ustvarja prepričanje, da tudi papež ni pretirano svetniški, in na tak način seveda lahko izgublja moralno avtoriteto v naših očeh in našo čustveno naklonjenost: »Zakaj bi njegove besede jemali preveč zares, saj ima tudi sam veliko napak?«

Ali sem zašel? Ne, moj namen današnjih punkt je, da v Tednu za življenje ne bi pozabili (mi kot duhovniki in vi, bogoslovci), da smisel tega tedna ni samo v ukvarjanju s težavami drugih (denimo bioetika), temveč v tem, da se vprašam, koliko je morda »kultura smrti« zašla tudi v moje osebno ali naše skupno življenje. Da se zavem, da je lahko moja »posvetna« miselnost in način življenja ravno tako nevarna, kot je uporaba kontracepcije nevarna za nekoga, ki živi spolno aktivno življenje. Papež poleg »posvetnosti« večkrat omenja tudi »brezbrižnost do drugih«, »neobčutljivost za človeka ob nas«, kar je gotovo tudi eden od obrazov »kulture smrti«. /.../

Odlomek iz prve punkte novega spiritala Vlada Bizjaka, 7. oktober 2013, ob začetku tedna Za življenje

Bogoslovci razmišljajo

Njegovo ekscelenco, gospoda nadškofa metropolita, doživljam kot očetovsko figuro, ki nas s svojim zglednim življenjem po evangeliju vabi k bolj poglobljeni in dejavnejši hoji za Kristusom. Njegovo vlogo prepoznavam tudi v njegovi pastirski, učiteljski službi, v moči katere nas usmerja po pravi poti in nam razlaga katoliški nauk.

Kljub »ne povsem izpraznjenemu sedežu« (administraturi) čutim globoko praznino odsotnosti nadškofa metropolita. Na le-to me redno spomnijo svete maše in odsotnost slike, ki je do nedavnega visela v jedilnici semenišča. Morda občutku praznine botruje tudi oseben stik z upokojenim nadškofom metropolitom, ki me je med drugim lansko leto postavil tudi v službo lektorja.

Jan Ferk, Nadškofija Maribor

Škof je zame v principu vzor; pa ne vzor v barvi talarja, prepasnice ali čem drugem, temveč vzor v veri, molitvi, pobožnosti, skromnosti in preprostosti. Vzor mi je kot pastir svojega ljudstva, saj bom, če Bog da, tudi jaz nekoč »pastir« župnijske črede. Seveda pa škof predstavlja tudi avtoriteto v škofiji in je odgovoren zanj. Pomembno pa se mi tudi zdi, da zna in zmora škof spremljati in povezati skupaj duhovnike, bogoslovce, razne skupnosti in ljudi.

Novica, da nimamo več ordinarija, me je zelo presenetila. Prišla je popolnoma nepričakovano in po glavi so se mi podila mnoga vprašanja - kaj in kako, zakaj, kaj še bo ... Ko sedaj nimamo nadškofa, se mi poraja zanimiv občutek: zdi se mi, kot da nekaj manjka, da ni nekega člana v verigi; v bistvu pa vse stvari tečejo normalno naprej. Seveda pa me navdaja močno pričakovanje novega nadškofa.

Primož Meglič, Nadškofija Ljubljana

Diakonsko posvečenje Mohorja Rihtaršiča in Andreja Nagliča v Selcih

Diakonsko posvečenje Ivana Hrastnika, Marka Rakuna in Janeza Suhoveršnika SDB v Novi Štifti

Diakonsko posvečenje Zorana Carja na Cankovi

Bogoslovci v Združenih državah Amerike

Marko Mrlak
HVALA

Hvala tebi, Bog, moja pomoč in moja skala.
Hvala za življenje, hvala za darove vse.
Hvala, da se mi razodevaš, da prihajaš k meni.
Hvala, moj Bog, da sem lahko ob tebi in s teboj.
Hvala, ker mi odpuščaš in me prečiščuješ.
Hvala za vse, kar mi daješ in podarjaš, za vse dobro.
Hvala, ker te lahko prosim za pomoč.
Hvala, da se lahko naslonim na tvojo ramo in se zjočem.
Hvala ti, moj Bog, ker me razumeš in tolažiš.
Hvala, ker me rešuješ in potrpiš z mano, ko ga lomim.
Hvala za tvojo ljubezen in vso dobroto.
Hvala, da sem te spoznal in si se mi dal spoznati.
Hočem hoditi za teboj, moj Bog.
Hočem potrpeti, ko bom na tleh.
Hočem zaupati, ko bo tema.
Hočem verjeti, ko bo megla.
Hočem ljubiti, ko bo hudo.
Hočem zdržati, ko bo težko.
Hočem zdraviti, ko bo vse ranjeno.
Hočem vstati, ko vse bo nesmiselno.
Hočem stati, ko bo vse podrto.
Hočem odpustiti, ko bo vse proti meni.
Hočem prisluhniti, ko bo vse kričalo.

"Thanksgiving day"

p. Peter Opeka vodi somaševanje v semeniški kapeli

Bogoslovec Blaž Lapanja in novomašnik Blaž Batagelj z drugimi prostovoljci v Kalkuti (Indija) - poletni misijonski tabor pri Misjonarkah ljubezni

Bogoslovci drugega letnika na obisku v župniji Velenje - bl. Anton Martin Slomšek

Duhovna obnova novomeških bogoslovcev v Portorožu

Poročila o aktualnih dogodkih v semenišču objavljamo na naši spleti strani: www.semenisce.si